

Denali - the hard way

Af: Kristoffer Szilas

“The Cassin is the quintessential technical climb of the Alaska Range. It is an elegant line that perfectly splits the enormous south face of the biggest mountain on the continent and is one of the most sought after climbs in the world”

Efter at have læst ovenstående beskrivelse i Supertopo-guiden for Alaska er der ikke noget at gøre. Jeg SKAL klatre Cassin Ridge på Denali.

Et halvt år senere ligger jeg i 4300 meters højde på Denali og hører vinden ruske i teltet. Allan og jeg har været på bjerget i 14 dage. Den første uge blev brugt på at slæbe udstyret op og akklimatisere og den sidste uges tid har vi bare ventet på at vejret skulle give os en chance. Vi har allerede været oppe for at forsøge ruten én gang, men måtte vende om efter blot få timer pga. kraftig vind og minus 30 graders kulde.

Vi har hørt at et højtryk er på vej ind over bjerget, men ind til videre blæser det alt for kraftigt til at gå i gang. Heldigvis dør vinden ud i løbet af natten og vi forlader lejren for at gøre endnu et forsøg.

Gennemsnitstiden for at gennemføre ruten er fem dage, så vi forventer at bruge mindst tre dage på ruten. Vi vil klatre så let som overhovedet muligt så vi har kun mad til to dage, brændstof til tre dage, et lille bivuktelt plus en 500 grams sommersovepose med hver. Desuden er det ikke rigtig alpinklatring, hvis man ikke sulter og fryser lidt...

For overhovedet at komme til starten af ruten skal man ned i det gletscherbassin, som så beskrivende bliver kaldt ”Valley of Death”. Hele ekspeditioner er forsvundet sporløst i denne pga. de mange gletscherspalter, laviner og seracfald der kommer fra begge sider af den smalle dal. Frem for at gå op igennem denne, hvilket ville tage en hel dag, har vi valgt at skyde genvej ved at nedklatre

Wickwire-ruten. Dette ikke er blevet gjort de seneste par år, så vi ved ikke om det kan lade sig gøre eller om vi bliver stoppet af gletscherspalter. Mindre tid eksponeret for laviner og serac’er er lig med større sikkerhed og det viser sig at vi kan nedklatre til starten på blot 4 timer, hvilket er 1/3 af den tid det ellers ville have taget. Vi undgår dog ikke at falde i en spalte hver, men går med stramt reb og kan let få hinanden op. Den nederste del af gletscheren er dog seriøst eksponeret for seracfald og vi må desuden fortage to abseil for at komme helt ned, men vi når foden af ruten i god behold.

Rutens gradering 5.8, AI4 lyder ikke af noget særligt, men når man smider 2400 meters klatring, minus 20 graders kulde, klodsede støvler, stor rygsæk og en top i 6200 meters højde ind i ligningen er det en helt anden sag. Et ord kan beskrive ruten: Commitment! Når først man har passeret ”Cowboy-traversen” i starten af ruten er der ingen vej tilbage. 14 dage tidligere døde to japanere nær toppen af ruten. Ingen ved hvad der gik glat andet end at de forsvandt i en storm der hærgede bjerget i fem dage. Vi prøver at ignorere den information.

Denali set fra base camp.

Allan starter op over bergschrunden og videre op igennem ”Japanercouloiren” som er en stejl isrende der udgør rutens første 400 meter. Vi klatrer simultant for at spare tid. Det betyder dog at hvis en af os falder, ryger den anden også med. Allan sætter en isskrue

for hver 20 meter og laver et anker da han ikke har flere. Jeg fortsætter op på samme måde og laver standplads under rutens iscrux. Allan går i krig med hvad der viser sig at være et regulært overhæng af is. Jeg er mildest talt imponeret da jeg følger efter og tænker at Allan er god at have med på ruten og absolut en af Danmarks hårdeste alpinister. Da vi topper ud af couloiren har vi klatret i mange timer og beslutter at få gang i brænderen, så vi kan få noget at drikke. Dehydrering nedsætter præstationsevnen kraftigt, så det er vigtigt at få rigeligt med vand, men pga. kulden kan vi ikke bære for meget af gangen uden at det når at fryse til is. Næste reblængde er beskrevet som rutens crux med graderingen 5.8 i en blanding af klippe og is. Jeg går i gang, men forholdene er ikke for gode og det er begyndt at sne. Så meget for det højtryk.

Allan på vej op ad rutens første crux.

Klippen er dækket af sne og jeg hamrer gentagende gange mine isøkser direkte ind i den, hvor man ellers skulle tro at der var is. Jeg står og balancerer med mine fronttakker på små klippefremspring, mens jeg febrilsk skraber sne væk fra de nedadhældende klippeflader jeg skal op over.

5.8? Ja, måske i solskin og friktionssko. Med støvler, steigeisen, stor rygsæk og i snevejr er graden nok nærmere "M-desperat". Langt om længe når jeg til et snefelt der fører op til "Cowboy-traversen", der er en 300 meter lang ryg af is og sne. Den er berygtet for ikke at

kunne sikres og meget svært at nedklatre, så det er "point of no return". Allan begynder op af den smalle isryg og forsvinder hurtigt ud af syne. Det sner nu kraftigt og sigtbarheden er få meter. Vi har været i gang i over 15 timer siden vi forlod vores basecamp og det begynder at kunne mærkes. Jeg følger efter, men på et tidspunkt er jeg kommet for tæt på kanten og stikker min isøkse igennem hængeskavlen og kan se direkte ned i dybet. Det burde have gik et godt sug i maven, men der er ingen sigt og jeg er for træt til at bekymre mig om det. Vi hører flere laviner gå på højre side og et seracfald på venstre side, men vi er i relativ sikkerhed på isryggen. Omsider når vi den hængende gletscher, hvor vi slår teltet op. Det sner hele natten, men næste morgen vågner vi til en blå himmel. Vi nyder udsigten og efter et par müslibarer fortsætter vi op ad gletscheren, som har en seracvæg der skal passeres. Der ligger et tykt tæppe af nysne som vi skal pløje os igennem og to mindre bergschrunds skal også overvindes, men det går dog smertefrit og vi er nu oppe ved det første af tre klippebånd. Klatringen er interessant, klippen solid og vejret fantastisk. Det bliver ikke meget bedre og det er en ren fornøjelse at tilbagelægge reblængde efter reblængde af mix- og isklatring. Ruten følger et logisk system af isrender der skærer sig igennem de stejle klippebånd på graten. Vi smelter igen sne da vi når en hylde inden andet klippebånd om eftermiddagen. Andet klippebånd starter med samme fornøjelige klatring som første med interessant og udfordrende mixklatring. I toppen løber vi dog ind i et uventet crux. En kun 5 meter høj væg barrikaderer vejen til den sidste del af klippebåndet. Ved en travers langs med den er der kun én fixet kile der viser at der har været klatrere før os. Det ser sværere ud end noget andet vi har stødt på tidligere og er ikke rigtig nævnt sådan på vores topo, men jeg forsøger mig alligevel. Mine handsker er fuldstændigt isede til og jeg må smide dem for at få et ordentligt greb om isøkserne. Jeg begynder at drytoole op ad få millimeter brede sprækker i klippen. Der er

ingen trin og min rygsæk føles pludselig alt for tung. Jeg når op til noget tynd is på et klippeslab og får sat en god sikring, men kan ikke længere mærke mine hænder. Jeg må have dem ind på maven og tømme dem op i 10 minutter før jeg kan fortsætte til en standplads. Vi hører senere at de fleste bare hiver sig op i kilen og derved slipper for de tynde bevægelser.

Allan kommer op til standpladsen og vi er lidt i tvivl om vi stadig er på ruten, men da der kun er én reblængde til en bivakplads forsætter han op ad en snerampe, der fører til noget lettere mixkatring.

Reblængden minder mig om "Hinterstoissertraversen" på Eigers nordvæg, som også består af et overiset slab. Nysneen gør dog at man ikke kan se hvad man klatrer på og jeg oplever flere gange foden bryde igennem det tynde islag og skøjte ned ad klippen.

Allan på vej mod rutens anden bivak.

Rebet er ikke langt nok og vi simultanklatrer det sidste stykke til sneskråningen under tredje klippebånd. Her bliver vi nødt til at grave os lidt ind for at få en platform til teltet. Det viser sig at Allan har fået forfrysninger i fingerspidserne i løbet af de sidste par timer og må bruge det meste af natten på at tømme dem op. Jeg sidder længe i teltåbningen og smelter sne, så vi kan få noget tiltrængt aftensmad og en masse at drikke. Solen gået i nord og månen kommet frem, mens bjerget kaster sin skygge ud i den rosa horisont der omgiver det surrealistiske landskab af klippe og is som

ligger langt under os. Midnatssolen har ellers ofte holdt mig vågen på turen, men i nat sover jeg tungt af træthed.

Morgensolen rammer vores telt og der er igen blå himmel. Vi har nu lagt de tekniske vanskeligheder bag os og de sidste 1100 meter op til toppen vil vi klatre uden rebet for at spare tid.

Det tredje klippebånd omgås ved at traversere ud til den hængende gletscher, der bliver kaldt "Big Bertha" fordi den kælver is direkte ud over sydvæggen, og vi følger den op til en couloir. Terrænet er eksponeret og falder man her er der ikke de store chancer for at undgå en flyvetur på 1300 meter tilbage til gletscheren. Vi soloklatrer op ad den 50 grader stejle isrende i 300 meter og når mere moderat mixed terræn der fortsætter resten af vejen til toppen. Det føles som endeløs scrambling og skyerne er igen på vej ind over bjerget. Vi klatrer i timevis, men pludseligt kan vi se mennesker som perler på en snor fra normalruten gå langs en snekam og vi er ved toppen. Jeg er i princippet ret ligeglad med at nå toppen af et bjerg. Det er ruten der er det vigtige for mig og at se alle de turister stå i kø giver mig mest lyst til bare at gå ned. Der er 100 meter derover og måske 10 meters højdeforskel, så det føles åndssvagt da vi alligevel begiver os derhen. Allan overhaler lynhurtigt turisterne indenom, mens de måbende kigger efter ham. Jeg følger trop og står kort efter på toppen og får taget mine obligatoriske sponsorfotos. Det er begyndt at blæse kraftigt og der har heller ikke været sigtbarhed i lang tid. Det er lidt af et antiklimaks at være omgivet alle de mennesker efter tre dages ensomhed på sydsiden af bjerget. Ikke desto mindre føles det godt at have overstået en så fantastisk rute. Jeg føler mig klar til Himalaya...